

[Haunstrup Clemmensen.]

fra som en selvfølge, at den høje regering klart erkender, at staten her må følge en ensartet praksis, og jeg går endvidere ud fra, at den højtærede finansminister erkender, at det er hans pligt på disse områder at følge statens personalepolitik og sikre, at ensartede retningslinjer følges.

Jeg går ud fra, at den højtærede minister er opmærksom på, at der på disse områder i den seneste tid har været en skarp debat om i hvert fald flere administrative afgørelser, der er truffet, og jeg røber ikke nogen hemmelighed ved at sige, at vi sikkert er mange, der er overrasket over, at den højtærede minister ikke har draget omsorg for, at der på disse områder rent faktisk administreres efter ensartede retningslinjer. Jeg må henvise til de to spørgsmål, jeg har stillet til henholdsvis den højtærede forsvarsminister i indeværende folketingsår, tidenden sp. 1807, og til den højtærede minister for offentlige arbejder også i indeværende folketingsår, tidenden sp. 2022, og jeg ville i og for sig være meget interesseret i at høre, om den højtærede minister mener, at der i disse tilfælde er administreret ud fra ensartede retningslinjer. Vi beder i hvert fald om, at det foranlediges, at retningslinjer på disse områder udarbejdes og fastlægges, og netop ud fra ønsket om at sikre organisationsfrihed og værne mod organisationstvung spørger vi endvidere, om den højtærede minister er rede til at sikre, at sådanne overenskomster ikke indeholder eksklusivbestemmelser, hvorved de ansatte forpligtes til at være medlemmer af bestemte faglige organisationer eller bestemte arbejdsløshedskasser.

For at forebygge misforståelser vil jeg gerne have lov til at understrege, at forespørgerne finder det ganske i sin orden, at man fortsat følger statsministeriets cirkulære helt tilbage fra 7. juni 1933 om fortrinnsvis at antage medarbejdere, der har forsikret sig mod arbejdsløshed, men jeg understreger, at der her ikke er tale om statsanerkendte arbejdsløshedskasser. Det kan være værd at fremhæve, når man har været vidne til den meget langsomme behandling, man har givet ansøgninger om statsanerkendelse af arbejdsløshedskasser. Jeg behøver blot at henvise til, at min partifælle, det ærede medlem hr. Ninn-

Hansen adskillige gange fra denne talerstol har måttet virke for, at de handelsrejsendes arbejdsløshedskasse dog kunne få denne statsanerkendelse.

Vi har i forvejen mange organisations-skranker i dette land, og allerede af denne grund lægger vi megen vægt på, at staten ikke indgår disse overenskomster, som forpligter de af offentlige myndigheder ansatte til at være medlemmer af bestemte faglige organisationer eller bestemte arbejdsløshedskasser. Vi afventer nu den højtærede ministers redegørelse for, hvilken praksis staten følger, og vi håber meget på, at den højtærede minister vil erklære sig rede til at fastlægge sådanne ensartede retningslinjer for statens afslutning af overenskomster med ikke-tjenestemandsansat personale, at det derved sikres, at overenskomsterne ikke indeholder eksklusivbestemmelser, men at man tværtimod er rede til fra statens side at sikre organisationsfrihed og værne mod organisationstvung.

Finansministeren (Poul Hansen): Inden jeg besvarer den stillede forespørgsels direkte spørgsmål til mig, vil jeg gerne som baggrund herfor give nogle mere almindelige oplysninger.

Efter tjenestemandslovens vedtagelse i 1958 blev der iværksat overvejelser vedrørende de forskellige ansættelsesformer i statstjenesten, og herved opnåedes der som bekendt almindelig enighed om i princippet at bevare den pensionsberettigende tjenestemandsansættelse for alle, der opnår fast og vedvarende ansættelse i staten. Tjenestemandantallet er da også forøget siden 1958, men samtidig beskæftiger staten et meget stort antal ikke-tjenestemænd. Dette skyldes for det første, at mange beskæftigelser ikke er af permanent karakter, ligesom staten også har brug for mange arbejdere, der kun beskæftiges i en del af året. Hertil kommer, at der ved rekrutteringen af visse grupper af ansatte med vedvarende, fast beskæftigelse har været fremsat ønske om i stedet for tjenestemandsansættelse at opnå ansættelse på overenskomstmæssigt faste vilkår. Dette gælder f. eks. for civilingeniører, jurister og sygeplejersker.

Antallet af tjenestemænd og ikke-tjenestemænd er omtrent lige stort, hvilket også